

Arrest

nr. 241 248 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94 / 2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat T. FRANSSSEN *loco* advocaat E. MASSIN en die tevens verschijnt voor de tweede verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers verzochten op 23 juli 2019 om internationale bescherming. Op 23 december 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van elk van verzoekers een beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

De bestreden beslissing inzake eerste verzoeker luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 27/01/1972 geboren in Bagdad als soennitische moslim. In 2002 huwde u met A. O. (O.V.: 8883507) en u kreeg tezamen vier zoons, met name: A. (°2003), A. (°2005), S. (°2008) en R. (°2009). U woonde samen met uw gezin in Bagdad en was de uitbater van een restaurant. Op 15/02/2018 werd u, terwijl u op weg was naar huis, plots ontvoerd door vier onbekende mannen. De ontvoerders vertelden u dat u een bekentenis moest afleggen, maar u wist niet waarvoor en dus werd u gefolterd en geslagen. Tot op heden heeft u omwille van dit incident gehoorproblemen. Diezelfde dag nog werd u om onbekende redenen weer vrijgelaten. In juni van datzelfde jaar werd u echter opnieuw lastiggevallen, ditmaal bij u thuis. Men zei u dat u uw huis diende te verlaten en niet mocht proberen om naar de politie te gaan. U besloot hierna om uw reis naar Europa te regelen en ontvluchtte Irak samen met uw gezin op 10/07/2018.

Op 21/07/2018 kwam u aan in Griekenland op het eiland Chios. U diende samen met uw gezin een verzoek in tot internationale bescherming en kreeg de status van subsidiaire bescherming toegewezen in januari 2019. Na ongeveer acht maanden in een vluchtelingenkamp in Chios te hebben verbleven, verhuisden jullie naar een opvangcentrum in het binnenland, in Corotos, vlakbij Athene. De situatie in beide opvangcentra was echter slecht. U voelde er zich niet veilig omwille van de aanwezigheid van drugs en bendes. Bovendien konden uw kinderen niet naar school en was er geen toegang tot taallessen. U zocht op verschillende plaatsen werk, maar kon niks vinden. Uw zoon lijdt aan een aangeboren afwijking aan zijn borstkas die niet naar behoren behandeld werd in Griekenland, net zoals de nierproblemen van uw vrouw en uw eigen gehoorproblemen en huidziekte. In juli 2019 vertelde men u in het opvangcentrum dat u daar vanaf augustus niet meer zou kunnen blijven. U besloot dan ook samen met uw gezin om Griekenland te verlaten en regelde een vliegtuigreis naar België.

Op 12/07/2019 kwam u aan in België en op 23/07/2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten.

Ter staving van uw asielmotieven en uw identiteit legt u de volgende kopieën neer: uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en die van uw gezinsleden, uw Iraaks paspoort en die van uw gezinsleden. Daarnaast ook de originele stukken van: medische attesten ivm uw gehoor, foto's van kamp Chios, medische verslagen van A., medische verslagen van A., de medische intakes van A., A., R. en S., en een attest van psychologische opvolging in België door P. D.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het "Eurodac Search Result" van 19/07/2019 en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland in januari 2019.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U spreekt over een algemeen onveiligheidsgevoel dat heerste bij u en uw gezin tijdens jullie volledige verblijf in Griekenland (CGVS p.8; p.14). Dit was volgens u te wijten aan de aanwezigheid van bendes, drugs en ISstrijders (CGVS p.15). Volgens uw vrouw verbleven er zelfs een achttal IS-strijders in hetzelfde opvangcentrum als jullie in Corotos (CGVS echtgenote p.10). U laat het echter na om een individuele vrees aan te tonen en verklaart integendeel zelf nooit problemen te hebben gehad die gerelateerd zijn aan drugs en bendes (CGVS p.15) of met andere vluchtelingen in het algemeen (CGVS p.15). Hetzelfde geldt voor uw vrouw (CGVS p.11). Bijgevolg kan een algemeen onveiligheidsgevoel,

dat op geen enkele manier gestaafd wordt met individuele of concrete voorvallen en geen verband toont met een grond uit de Vluchtelingenconventie, geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming in België. Volledigheidshalve kan ook worden toegevoegd dat u zelf bij de CGVS-vragenlijst bij DVZ (dd. 30/07/2019) verklaart heeft geen specifieke vervolgingsvrees ten aanzien van Griekenland te hebben (CGVS-vragenlijst p.1). Uw vrouw verklaarde hetzelfde (CGVS-vragenlijst echtgenote p.1).

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan vervolgens het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde u dat u geen financiële middelen had, geen huisvesting, geen voldoende toegang tot medische zorg en geen toegang tot school voor uw kinderen.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft het gebrek aan financiële middelen geeft u aan op verschillende plaatsen werk te hebben gezocht, maar zonder resultaat (CGVS p.5). Dit was volgens u te wijten aan het feit dat er bijna geen werk was in het algemeen en dat u daarbovenop al helemaal geen kans maakte om iets te vinden omdat u de taal niet kende (CGVS p.10). Hoewel het CGVS geenszins ontkent dat het inderdaad niet eenvoudig is om werk te vinden in Griekenland, zijn bovenstaande redenen louter socio-economisch van aard en houden zij geen verband met de Vluchtelingenconventie. Uit uw relaas blijkt op geen enkele manier dat u op systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd omwille van discriminatie jegens vluchtelingen. Bijgevolg kan een algemene gebrek aan werkgelegenheid in Griekenland geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming in België. Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat u wel degelijk toegang had tot taalcursussen in Griekenland die uw zoektocht naar werk zouden kunnen hebben vergemakkelijkt (zie bv. taalaanbod van de organisatie 'Imagine' op eiland Chios). Uzelf verklaart tijdens jullie acht maandenlange verblijf op Chios nooit taallessen gevolgd te hebben omdat niemand jullie daar naartoe had gestuurd (CGVS p.10) en in Athene zelfs nooit naar taallessen te hebben geïnformeerd (CGVS p.10). Uw vrouw spreekt dit tegen en beweert wel op zoek te zijn geweest naar plaatsen waar men Griekse les kon volgen, maar zegt dat men u steeds vertelde dat er geen taallessen waren (CGVS echtgenote p.9). Deze bewering door uw vrouw is echter niet alleen tegenstrijdig aan uw eigen beweringen, maar is bovendien niet in overeenstemming met de algemene informatie waarover het CGVS beschikt zoals hierboven werd aangegeven. Daarnaast toont u zich ook weinig geïnformeerd over de rechten van erkende vluchtelingen met betrekking tot uitkeringen of sociale voordelen en beweert u verkeerdelijk dat erkende vluchtelingen geen rechten hebben in Griekenland (CGVS p.10). U verklaart op verschillende

plaatsen hiernaar te hebben geïnformeerd, maar blijft zeer onduidelijk over waar en wanneer (eerst alleen bij IOM, dan ook bij de VN waar er te veel volk was, dan ook bij kleine civiele organisaties waar u rijst en bloem kreeg, en dan weer alleen bij de VN en IOM) (CGVS p.9-10). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt echter dat u enkel bij IOM bent geweest (CGVS echtgenote p.8). Beiden beweert u dat Grieken wél recht zouden hebben op zulke overheidssteun, maar vluchtelingen niet (CGVS p.10; CGVS echtgenote p.8), al weten jullie zelf niet waarom (CGVS echtgenote p.8). Het gaat hier echter om blote beweringen die u op geen enkele manier hardmaakt. Bijgevolg kan er uit het loutere feit dat men u bij IOM vertelde dat uw uitkering voor vluchtelingen in procedure van 310 euro zou worden stopgezet na uw erkenning (CGVS p.9) niet worden afgeleid dat de Griekse overheid systematisch zou falen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming.

Wat betreft het gebrek aan huisvesting verklaart u dat u vanaf augustus 2019 het opvangcentrum in Corotos diende te verlaten (CGVS p.8). U zegt geen andere huisvesting te kunnen zoeken bij gebrek aan financiële middelen (CGVS p.8). Dat u zelf verantwoordelijk werd gesteld voor het vinden van huisvesting na uw erkenning, houdt op zich geen enkele vorm van onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u na het ontvangen van uw erkenningsbeslissing nog zes maanden de tijd kreeg om in het opvangcentrum te verblijven en een eigen woonplaats te zoeken (CGVS echtgenote p.8).

Wat betreft het gebrek aan toegang tot adequate medische zorg verklaart u onvoldoende medisch geholpen te zijn met uw huidproblemen, uw gehoorproblemen, uw vrouws nieraandoening en uw zoons aangeboren misvorming aan de borstkas. Uit jullie beider verklaringen blijkt echter dat jullie niet alleen toegang hadden tot basiszorg in het opvangcentrum, maar ook ernstig onderzocht werden door gespecialiseerde artsen in het ziekenhuis. Zowel voor uw eigen gehoorproblemen, als A. zijn zeldzame aandoening aan de borstkas, als uw vrouw haar nieren werden jullie doorverwezen naar het ziekenhuis (p.12; p.13), waar jullie grondig onderzocht werden d.m.v. bloedonderzoeken en radiologie (CGVS echtgenote p.12). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaart geen medische hulp meer gezocht te hebben na uw erkenning en aankomst in Athene (CGVS p.14). Bijgevolg slaagt u er niet in aan te tonen dat jullie op systematische wijze verschillende vormen van medische zorg geweigerd werd in Griekenland en jullie bij terugkeer in een situatie zouden dreigen terecht te komen die de grens van artikel 3 EVRM overschrijdt.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot scholing voor uw kinderen verklaart u verkeerdelijk dat er geen scholen waren voor vluchtelingen en dat uw kinderen na hun erkenning ook niet konden worden ingeschreven in Griekse scholen (CGVS p.15). Uw vrouw zegt dat vluchtelingen geen rechten hebben in Griekenland omwille van het feit dat ze vluchteling zijn, maar staft deze bewering enkel met de verklaring "dit is wat ik zelf heb gezien" (CGVS echtgenote p.10). Deze bewering is echter tegenstrijdig aan de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers en van erkende vluchtelingen net als Griekse staatsburgers onderworpen zijn aan de schoolplicht en op gelijke wijze toegang hebben tot het regulier onderwijs in Griekenland (zie administratief dossier). Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt of zij de ervaren gebrekkige toegang tot scholen ergens heeft aangeklaagd, zegt zij enkel bij IOM te zijn geweest die haar vertelden dat dit nu eenmaal de regels waren die gerespecteerd dienden te worden (CGVS echtgenote p.10). Uzelf heeft het gebrek aan toegang tot scholing voor uw kinderen ook enkel bij IOM aangeklaagd (CGVS p.14). Deze organisatie kan echter niet gelijkgesteld worden met de Griekse overheid en daarom is een klacht bij IOM onvoldoende om te doen besluiten dat de Griekse overheid u niet zou willen of zou kunnen helpen. In ieder geval is de vermeende weigering tot schooltoegang voor uw kinderen an sich ook niet in staat om een dergelijk ernstige en systematische discriminatie teweeg te brengen dat deze gelijkgesteld zou kunnen worden aan een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, die op zijn beurt aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van internationale bescherming in België.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde

landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en die van uw gezinsleden, uw Iraaks paspoort en die van uw gezinsleden, bewijzen allen uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. De Belgische medische attesten ivm uw gehoor, medische verslagen van A., medische verslagen van A., de medische intakes van A., A., R. en S., en uw psychologische opvolging door P. D., geven blijk van de bijzondere medische en psychomedische noden van uw gezin, die hier evenmin ontkend worden. De foto's van kamp Xios bewijzen de slechte levensomstandigheden van vluchtelingen in procedure in Griekenland, die betreurd en gekend zijn bij het CGVS, maar geen invloed hebben op de beoordeling van de situatie van erkende vluchtelingen.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.
(...)"

De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster luidt als volgt:

"(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraakse staatsburger te zijn van Arabische origine. U werd op 18/08/1972 geboren in Bagdad als soennitische moslima. In 2002 huwde u met A. A.-M. (O.V. 8883507) en u kreeg tezamen vier zoons, met name: A. (°2003), A. (°2005), S. (°2008) en R. (°2009). U woonde samen met uw gezin in Bagdad en uw echtgenoot was de uitbater van een restaurant. Op 15/02/2018 werd hij, terwijl hij op weg was naar huis, plots ontvoerd door vier onbekende mannen. De ontvoerders vertelden hem dat hij een bekentenis moest afleggen, maar hij wist niet waarvoor en dus werd hij gefolterd en geslagen. Diezelfde dag nog werd hij om onbekende redenen weer vrijgelaten. Toen hij thuiskwam

vertelde hij u wat er gebeurd was, maar u mocht het aan niemand vertellen en moest doen alsof hij een auto-ongeluk had gehad. In juni van datzelfde jaar werd uw man echter opnieuw lastiggevalven, ditmaal bij u thuis. Men zei hem dat hij jullie huis diende te verlaten en niet mocht proberen om naar de politie te gaan. Uw echtgenoot besloot hierna om een reis naar Europa te regelen en dus ontvluchtte u Irak samen met uw gezin op 10/07/2018.

Op 21/07/2018 kwam u aan in Griekenland op het eiland Xios. U diende samen met uw gezin een verzoek in tot internationale bescherming en kreeg de status van subsidiaire bescherming toegewezen in januari 2019. Na ongeveer acht maanden in een vluchtelingenkamp in Chios te hebben verbleven, verhuisden jullie naar een opvangcentrum in het binnenland, in Corotos, vlakbij Athene. De situatie in beide opvangcentra was echter slecht. U voelde er zich niet veilig omwille van de aanwezigheid van drugs en bendes. Bovendien konden uw kinderen niet naar school en was er geen toegang tot taallessen. Uw man zocht op verschillende plaatsen werk, maar kon niks vinden. Uw zoon lijdt aan een aangeboren afwijking aan zijn borstkas die niet naar behoren behandeld werd in Griekenland, net zoals uw eigen nierproblemen en de gehoorproblemen en huidziekte van uw echtgenoot. In juli 2019 vertelde men u in het opvangcentrum dat jullie daar vanaf augustus niet meer zou kunnen blijven. U besloot dan ook samen met uw gezin om Griekenland te verlaten en regelde een vliegtuigreis naar België.

Op 12/07/2019 kwam u aan in België en op 23/07/2019 diende u een verzoek in tot internationale bescherming bij de bevoegde asielautoriteiten.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal baseert op dezelfde motieven die door uw echtgenoot (A.-M., A.; CG: 1919502 en OV: 8883507) werden aangehaald. U haalt zelf geen bijkomende motieven aan. In hoofde van uw man wordt er besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn verzoek. Aangezien u geen eigen elementen aanbrengt, kan in casu volstaan met een verwijzing naar de uitgebreide motivering zoals weergegeven in de beslissing genomen in hoofde van uw echtgenoot.

Deze beslissing luidt als volgt :

“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaatgeneraal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Op basis van het “Eurodac Search Result” van 19/07/2019 en uw verklaringen, blijkt dat u reeds internationale bescherming werd verleend in Griekenland in januari 2019.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

U spreekt over een algemeen onveiligheidsgevoel dat heerste bij u en uw gezin tijdens jullie volledige verblijf in Griekenland (CGVS p.8; p.14). Dit was volgens u te wijten aan de aanwezigheid van bendes, drugs en IS-strijders (CGVS p.15). Volgens uw vrouw verbleven er zelfs een achttal IS-strijders in hetzelfde opvangcentrum als jullie in Corotos (CGVS echtgenote p.10). U laat het echter na om een individuele vrees aan te tonen en verklaart integendeel zelf nooit problemen te hebben gehad die gerelateerd zijn aan drugs en bendes (CGVS p.15) of met andere vluchtelingen in het algemeen (CGVS p.15). Hetzelfde geldt voor uw vrouw (CGVS p.11). Bijgevolg kan een algemeen onveiligheidsgevoel, dat op geen enkele manier gestaafd wordt met individuele of concrete voorvallen en geen verband toont met een grond uit de Vluchtelingenconventie, geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming in België. Volledigheidshalve kan ook worden toegevoegd dat u zelf bij de CGVS-vragenlijst bij DVZ (dd. 30/07/2019) verklaart heeft geen specifieke vervolgingsvrees ten aanzien van Griekenland te hebben (CGVS-vragenlijst p.1). Uw vrouw verklaarde hetzelfde (CGVS-vragenlijst echtgenote p.1).

In verband met uw relaas over de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland kan vervolgens het onderstaande opgemerkt worden. U doet in het kader van uw verzoek om internationale bescherming ook uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaarde u dat u geen financiële middelen had, geen huisvesting, geen voldoende toegang tot medische zorg en geen toegang tot school voor uw kinderen.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Wat betreft het gebrek aan financiële middelen geeft u aan op verschillende plaatsen werk te hebben gezocht, maar zonder resultaat (CGVS p.5). Dit was volgens u te wijten aan het feit dat er bijna geen werk was in het algemeen en dat u daarbovenop al helemaal geen kans maakte om iets te vinden omdat u de taal niet kende (CGVS p.10). Hoewel het CGVS geenszins ontkent dat het inderdaad niet eenvoudig is om werk te vinden in Griekenland, zijn bovenstaande redenen louter socio-economisch van aard en houden zij geen verband met de Vluchtelingenconventie. Uit uw relaas blijkt op geen enkele manier dat u op systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd omwille van discriminatie jegens vluchtelingen. Bijgevolg kan een algemene gebrek aan werkgelegenheid in Griekenland geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming in België. Volledigheidshalve dient ook opgemerkt te worden dat u wel degelijk toegang had tot taallessen in Griekenland die uw zoektocht naar werk zouden kunnen hebben vergemakkelijkt (zie bv. taalaanbod van de organisatie 'Imagine' op eiland Chios). Uzelf verklaart tijdens jullie acht maandenlange verblijf op Chios nooit taallessen gevolgd te hebben omdat niemand jullie daar naartoe had gestuurd (CGVS p.10) en in Athene zelfs nooit naar taallessen te hebben geïnformeerd (CGVS p.10). Uw vrouw spreekt dit

tegen en beweert wel op zoek te zijn geweest naar plaatsen waar men Griekse les kon volgen, maar zegt dat men u steeds vertelde dat er geen taallessen waren (CGVS echtgenote p.9). Deze bewering door uw vrouw is echter niet alleen tegenstrijdig aan uw eigen beweringen, maar is bovendien niet in overeenstemming met de algemene informatie waarover het CGVS beschikt zoals hierboven werd aangegeven. Daarnaast toont u zich ook weinig geïnformeerd over de rechten van erkende vluchtelingen met betrekking tot uitkeringen of sociale voordelen en beweert u verkeerdelijk dat erkende vluchtelingen geen rechten hebben in Griekenland (CGVS p.10). U verklaart op verschillende plaatsen hiernaar te hebben geïnformeerd, maar blijft zeer onduidelijk over waar en wanneer (eerst alleen bij IOM, dan ook bij de VN waar er te veel volk was, dan ook bij kleine civiele organisaties waar u rijst en bloem kreeg, en dan weer alleen bij de VN en IOM) (CGVS p.9-10). Uit de verklaringen van uw vrouw blijkt echter dat u enkel bij IOM bent geweest (CGVS echtgenote p.8). Beiden beweert u dat Grieken wél recht zouden hebben op zulke overheidssteun, maar vluchtelingen niet (CGVS p.10; CGVS echtgenote p.8), al weten jullie zelf niet waarom (CGVS echtgenote p.8). Het gaat hier echter om blote beweringen die u op geen enkele manier hardmaakt. Bijgevolg kan er uit het loutere feit dat men u bij IOM vertelde dat uw uitkering voor vluchtelingen in procedure van 310 euro zou worden stopgezet na uw erkenning (CGVS p.9) niet worden afgeleid dat de Griekse overheid systematisch zou falen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming.

Wat betreft het gebrek aan huisvesting verklaart u dat u vanaf augustus 2019 het opvangcentrum in Corotos diende te verlaten (CGVS p.8). U zegt geen andere huisvesting te kunnen zoeken bij gebrek aan financiële middelen (CGVS p.8). Dat u zelf verantwoordelijk werd gesteld voor het vinden van huisvesting na uw erkenning, houdt op zich geen enkele vorm van onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Bovendien blijkt uit de verklaringen van uw vrouw dat u na het ontvangen van uw erkenningsbeslissing nog zes maanden de tijd kreeg om in het opvangcentrum te verblijven en een eigen woonplaats te zoeken (CGVS echtgenote p.8).

Wat betreft het gebrek aan toegang tot adequate medische zorg verklaart u onvoldoende medisch geholpen te zijn met uw huidproblemen, uw gehoorproblemen, uw vrouws nieraandoening en uw zoons aangeboren misvorming aan de borstkas. Uit jullie beider verklaringen blijkt echter dat jullie niet alleen toegang hadden tot basiszorg in het opvangcentrum, maar ook ernstig onderzocht werden door gespecialiseerde artsen in het ziekenhuis. Zowel voor uw eigen gehoorproblemen, als A. zijn zeldzame aandoening aan de borstkas, als uw vrouw haar nieren werden jullie doorverwezen naar het ziekenhuis (p.12; p.13), waar jullie grondig onderzocht werden d.m.v. bloedonderzoeken en radiologie (CGVS echtgenote p.12). Bovendien dient opgemerkt te worden dat u zelf verklaart geen medische hulp meer gezocht te hebben na uw erkenning en aankomst in Athene (CGVS p.14). Bijgevolg slaagt u er niet in aan te tonen dat jullie op systematische wijze verschillende vormen van medische zorg geweigerd werd in Griekenland en jullie bij terugkeer in een situatie zouden dreigen terecht te komen die de grens van artikel 3 EVRM overschrijdt.

Wat betreft het gebrek aan toegang tot scholing voor uw kinderen verklaart u verkeerdelijk dat er geen scholen waren voor vluchtelingen en dat uw kinderen na hun erkenning ook niet konden worden ingeschreven in Griekse scholen (CGVS p.15). Uw vrouw zegt dat vluchtelingen geen rechten hebben in Griekenland omwille van het feit dat ze vluchteling zijn, maar staaft deze bewering enkel met de verklaring "dit is wat ik zelf heb gezien" (CGVS echtgenote p.10). Deze bewering is echter tegenstrijdig aan de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit blijkt dat kinderen van asielzoekers en van erkende vluchtelingen net als Griekse staatsburgers onderworpen zijn aan de schoolplicht en op gelijke wijze toegang hebben tot het regulier onderwijs in Griekenland (zie administratief dossier). Wanneer uw echtgenote gevraagd wordt of zij de ervaren gebrekkige toegang tot scholen ergens heeft aangeklaagd, zegt zij enkel bij IOM te zijn geweest die haar vertelden dat dit nu eenmaal de regels waren die gerespecteerd dienden te worden (CGVS echtgenote p.10). Uzelf heeft het gebrek aan toegang tot scholing voor uw kinderen ook enkel bij IOM aangeklaagd (CGVS p.14). Deze organisatie kan echter niet gelijkgesteld worden met de Griekse overheid en daarom is een klacht bij IOM onvoldoende om te doen besluiten dat de Griekse overheid u niet zou willen of zou kunnen helpen. In ieder geval is de vermeende weigering tot schooltoegang voor uw kinderen an sich ook niet in staat om een dergelijk ernstige en systematische discriminatie teweeg te brengen dat deze gelijkgesteld zou kunnen worden aan een ernstige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, die op zijn beurt aanleiding zou kunnen geven tot het toekennen van internationale bescherming in België.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient dan ook te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar

Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw huwelijksakte, uw identiteitskaart en die van uw gezinsleden, uw Iraaks paspoort en die van uw gezinsleden, bewijzen allen uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet betwist wordt. De Belgische medische attesten ivm uw gehoor, medische verslagen van A., medische verslagen van A., de medische intakes van A., A., R. en S., en uw psychologische opvolging door P. D., geven blijk van de bijzondere medische en psychomedische noden van uw gezin, die hier evenmin ontkend worden. De foto's van kamp Xios bewijzen de slechte levensomstandigheden van vluchtelingen in procedure in Griekenland, die betreurd en gekend zijn bij het CGVS, maar geen invloed hebben op de beoordeling van de situatie van erkende vluchtelingen.

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in het verzoekschrift een enig middel aan dat zij uiteenzetten als volgt:

“Eerste middel afgeleid uit de schending van artikel IA, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna "EVRM"); manifeste appréciât ie fout, miskennen van het proportionnai iteitsbeginsel ; Schending van artikel 4 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009, artikelen 5, 13, 14, 15, 17, 19, 20, 21, 23 van de Richtlijn 2013/33/EU van Het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming, artikelen 4 en 20.5 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inbond van de verleende bescherming, van artikel 14 § 4 van het Koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003, en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel Rekening houdend met het Verdrag van Genève, hebben verzoekers een grondige vrees voor vervolgingen in hun land van herkomst.

Prima facie hebben verzoekers een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen hun persoon. Verzoekers menen dat zij geen bescherming kunnen krijgen bij hun nationale overheden.

Er zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over het land van herkomst van verzoekers.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van verzoeker dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: “Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen Bovendien, “Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven”. Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoekers, in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt het slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonscrite de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie ci suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoekers hebben een oprechte inspanning geleverd om hun asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hen het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, hun verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Hun verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging hebben ten aanzien van zijn land van herkomst.

Deze problematiek werd ten andere erkend door de Griekse autoriteiten, die hen het statuut van vluchteling toekenden. Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus. Dat in casu rekening gehouden dient te worden met artikel 57/6 § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat:

"3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming ni el-ontvankelijk verklaren wanneer

1° de verzoeker reeds reële bescherming geniet in een eerste land van asiel, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten. Een land kan beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de verzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten;

2° een derde land als veilig derde land in de zin van artikel 57/6/6 kan worden beschouwd voor de verzoeker, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij in het derde land zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade of dat de band tussen hem en het derde land niet zodanig is dat het voor hem redelijk zou zijn naar dat land te gaan, of dat hij niet tot het grondgebied van dit land zal worden toegelaten;

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie..."

Verwerende partij is dus verplicht om een individueel onderzoek te voeren van elk asielerzoek op grond van artikel 57/6 van de voornoemde wet, om te beoordelen, aan de ene kant, of de verschillende elementen die naar voren gebracht zijn van de verzoekende partijens gelijkgesteld kunnen worden met een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15/12/1980 of met een reëel risico van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De mogelijkheid van de omkering van het vermoeden van de actualiteit en effectiviteit van de door de lidstaat van de Europese Unie (EU) verleende bescherming dient op grondige wijze onderzocht te worden. Verzoekers verlieten Griekenland vanwege de levensomstandigheden en die zijn er erg moeilijk.

Verschuillende objectieve bronnen bevestigen dat de levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland als mensonterend kunnen beschouwd worden.

Zo getuigen verschuillende bronnen van de zorgwekkende situatie van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. We benadrukken de aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers in Griekenland sinds 2017, na de versterking van de controles op de migratieroutes van Libië en de sluiting door Italië van zijn havens. Vele bronnen (waaronder de AIDA update 2018 verslag) onderstrepen de totale verzadiging van de kampen in de belangrijkste eilanden van migranten aankomsten. Het gebrek aan voedsel en huisvesting, heet onder andere, als gevolg dat vele migranten op straat slapen. Onhygiënische omstandigheden worden ook benadrukt, evenals het gebrek aan medische zorg. Vele migranten zijn ook blootgesteld aan geweld, als gevolg van preciaire opvangomstandigheden (zie AIDA Griekenland update 2018, P2).

Deze betreurenswaardige opvangvoorzieningen worden door de NGO Human Rights Watch bevestigd in vele artikelen en rapporten:

"The "hotspots " on Lesbos, Chios, Samos, Leros, and Kos, where most of the asylum seekers on the islands are being hosted, still have almost 10,000 people in facilities with a total capacity of just 6,292. The numbers are likely to rise as more asylum seekers take to the seas during the traditional crossins season in the spring and summer months, adding to the humanitarian emergency on the islands.

Many people are still forced to sleep on the wound or in tents not adapted to the heavy rains and cold on the islands. Women and children, who may have already been exposed to violence and exploitation in the countries they fled, face a heightened risk of sexual violence and harassment, amid the tensions, lack of security, and overcrowding at reception facilities. Basic services such as toilets and showers are not accessible to people with disabilities, "(zie in bijlage Human Rights Watch, Greece: 13,000 Still Trapped on Islands, 6/03/2018, <https://www.hrw.org/news/2018/03/06/greece-13000-still-trapped-islands>). De Moria kamp, op de Lesbos eiland, werd als "Overcrowded, violent and awash with human sewage" beschreven (zie in bijlage The Guardian, "Greece has the means to help refugees on Lesbos - but does it have the will?", 13/10/2018, <https://www.theguardian.com/globaldevelopment/2018/sep/13/greece-refugees-lesbos-moria-camp-funding-will>).

In februari 2018, meldde de UNHCHR het hoge risico van seksueel en gender-based geweld tegen vrouwen en kinderen in vluchtelingenkampen in Griekenland (Zie AIDA Griekenland update 2018, P2).

Onlangs heeft UNHCR opnieuw gewezen op de betreurenswaardige voorwaarden voor de opvang van asielzoekers door de Griekse autoriteiten, overweldigd door de belangrijke aankomsten (zie in bijlage UNHCR, "Fewer refugees arriving in Greece's Evros region, but problems remain", 12/06/2018,

<http://www.unhcr.org/news/latest/2018/6/5b1e69744/fewer-refugees-arriving-greecesevros-region-problems-remain.html>).

Hoewel er sinds het einde van 2018 iets minder migranten aangekomen zijn, worstelt Griekenland nog steeds om aangepaste opvang voorzieningen aan te bieden. In januari 2019 alleen zijn 2650 migranten in Griekenland aangekomen (zie in bijlage UNHCR, Fact Sheet, Greece, Januari 2019).

Wij benadrukken dat na de EVRM arresten waarin de Hof zich tegen het terugsturen naar Griekenland uitdrukt, in 2017 en tot februari 2018, slechts twee personen teruggestuurd worden naar Griekenland in het kader van de Dublin-verordening (een uit Zwitserland in december 2017 en een van Duitsland in januari 2018) (zie in bijlage AIDA verslag Griekenland 2017, P62).

Deze praktijk moet worden voortgezet, op het risico van blootstelling van asielzoekers aan onmenselijke en vernederende behandeling. De toekomst is immers nauwelijks geruststellender. Uit een artikel (februari 2019) blijkt namelijk dat de Griekse regering besloten heeft om financiële en materiële bijstand aan erkende vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten, in te trekken. Mensen met een verblijfsvergunning, maar die nog steeds in UNHCR-centrum verblijven, zullen het terrein moeten verlaten, met als doel "ruimte vrij te maken voor asielzoekers". In de praktijk zal dit soort bijstand, zowel materieel als financieel, slechts worden verleend voor een periode van zes maanden na het besluit om hun internationale bescherming te verlenen:

« Le gouvernement grec a annoncé qu'il allait commencer à demander aux personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire de quitter les camps et les logements de l'UNHCR, en commençant par les personnes ayant obtenu leur statut avant août 2017. Refugee. Info a appris que cela mettra également fin, à terme, à leur accès à l'assistance financière.

Peu à peu, les autorités demanderont à toutes les personnes ayant le statut de réfugié ou la protection subsidiaire depuis plus de 6 mois de quitter les camps et les hébergements de l'UNHCR, et elles cesseront progressivement de leur fournir une aide financière, a annoncé le Ministère Grec de la Politique de Migration. » Deze maatregel is reeds van kracht voor personen die vóór 31 juli 2017 internationale bescherming hebben verkregen: de regering heeft hen tot 31 maart 2019 de tijd gegeven om de centra te verlaten. (Refugee.Info, « La Grèce envisage d'éliminer progressivement les aides financières et l'hébergement pour les réfugiés statutaires », 19/02/2019 <https://blog.refugee.info/exit-accommodation-cash-fr/> -) De ontvang voorzieningen van asielzoekers en erkende vluchtelingen in Griekenland, zijn mensonterend.

Deze informatie demonstreert dus duidelijk dat in Griekenland, anders als door de Commissaris beweert (beschikking p3), en zoals uitgelegd door verzoeker, de rechten van asielzoekers en vluchtelingen voorgezien door EU minimum normen (werkgelegenheid, sociale voorziening, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratievoorziening...) niet op bevredigende aard in de praktijk omgezet worden. In de praktijk omzetting van de EU minimum normen voor de rechten van vluchtelingen en asielzoekers wordt geenszins door de Commissaris onderzocht. We zijn van mening dat dit een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel vormt. Uw Raad heeft trouwens recentelijk een beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens internationale bescherming in Griekenland vernietigd (zie CCE, arrest n°224 980, van 19/09/2019), wegens de slechte leefomstandigheden van vluchtelingen. Hoewel de betrokkene in dit geval een familie waren, met een ziek moeder, menen we dat aangezien de erbarmelijke ontvangs voorzieningen en sociale begeleiding van erkende vluchtelingen en van asielverzoekers, dit redenering ook op verzoeker toegepast moet worden.

Verzoekers hebben angst om problemen te ondervinden op het vlak van huisvesting, taalverwering en werk.

De verklaringen en de angsten van verzoekers zijn overeenkomstig met de informatie van de objectieve bronnen supra omtrent de mensenonterende leven omstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland. Ze moeten als aannemelijk en geloofwaardig beschouwt worden.

De Commissaris zegt dat de levensomstandigheden in Griekenland van asielzoekers en vluchtelingen niet als onmenselijk of mensonterend kunnen worden beschouwt, zoals bedoel in artikel 3 van het EVRM. De Commissaris voert echter geenszins onderzoek over de realiteit van de levensomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in Griekenland (toegang in de praktijk tot huisvesting, voedsel, bescherming door de politie tegen geweld binnen de kampen...)

Dit is dus een schending van artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.

De motivering van de Commissaris generaal is niet draagkrachtig en moet verworpen worden, de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. We volharden dat verzoekers niet kunnen terugkeren naar Griekenland omdat de levensomstandigheden van vluchtelingen en asielzoekers in

Griekenland mensenonterend zijn, en dat de Commissaris dus de asielaanvraag van verzoeker ontvankelijk dient te verklaren, in overeenstemming met artikel 57/6 van de wet van 15/12/1980.

Het middel is gegrond.

Verzoekers blijven erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen veehouden worden. Dat zij hieronder zullen aantonen dat de motivering van de CGVS niet gevolgd kan worden. Dat beide bestreden beslissingen beginnen met dezelfde motivering.

Dat verzoekers menen dat zij wel degelijk getraumatiseerd zijn ingevolge de problemen die zij in hun land van herkomst meemaakte.

Dat zij ook problemen hebben met één van hun kinderen, die zware psychologische problemen heeft. Dat dit vanzelfsprekend ook op de situatie van verzoekers zelf een weerslag heeft. Dat verder wat betreft tweede verzoekster vastgesteld wordt :

[...]

Verzoekers betwisten niet dat zij internationale bescherming verkregen in Griekenland. Zij menen echter dat deze de naam niet waardig is. [...]

Dat verzoekers immers dienden vast te stellen dat er zich eveneens IS-leden in de kampen verbleven. Dat dit terroristen zijn.

Dat verzoekers dan ook wel degelijk terecht angst hadden, nu deze IS-leden intern hun lidmaatschap met verborgen hielden, er zelfs fier op waren. Dat hetzelfde gezegd kan worden van de bendeleden.

[...]

Overwegende dat beide verzoekende partijen gepoogd hebben te overleven in Griekenland. Dat eerste verzoeker werk gezocht heeft, wat geen eenvoudige opgave is. Dat het gebrek aan taalkennis hem parten speelde. Dat daar waar verwerende partij beweert dat er taallessen gegeven worden, opgemerkt moet worden dat deze geenszins toegankelijk zijn voor alle asielzoekers en dat de wachtlijsten lang zijn. Dat de steun van 310 € die zij gedurende de procedure ontvingen effectief stopgezet werd na hun erkenning en dat hen niet de weg gewezen werd noch naar taallessen, noch naar de dienst waar zij hun aanvraag zouden moeten gedaan hebben na de erkenning. Dat de CGVS zich zuiver baseert op het principe dat erkende vluchtelingen dezelfde rechten hebben als Grieken, zonder zich te bekommeren tot de effectieve toegankelijkheid tot deze rechten. Dat om te vermijden dat de situatie strijdig is met de principes van de rechtstaat, van de menselijke behandeling, het vanzelfsprekend de effectieve toegankelijkheid is die onderzocht dient te worden, wat de CGVS nalaat de facto te doen.

Dat bij gebreke aan werk en sociale uitkeringen het niet verwonderlijk is dat het gezin in armoede verviel en geen andere uitkomst zag dan verder te trekken. Dat verzoekers wel degelijk inspanningen verrichten om zowel werk te vinden als taallessen en een vervangingsinkomen, vergeefs.

Dat het niet opgaat zoals de CGVS het falen van het Grieks systeem af te wentelen op verzoekende partijen.

Overwegende dat verzoekers formeel zijn : zij werden aan hun lot overgelaten in hun zoektocht naar huisvesting, waarbij hen ook geen financiële middelen toegekend werden, die het hen mogelijk zouden hebben moeten maken om een huis te huren, in de veronderstelling dat ze er één vonden, waarvan de huisbaas bereid zou gevonden zijn om het te verhuren aan vluchtelingen.

Dat in dat verband opgemerkt moet worden dat de Griekse autoriteiten niet of nauwelijks optreden tegen de discriminatie waarvan de vluchtelingen in dat verband slachtoffer worden. Dat het feit dat verzoekers na de erkenning nog 6 maanden mochten blijven houdt enkel een verschuiving van het probleem in, doch impliceert geenszins dat hen werkelijk huisvesting ter beschikking werd gesteld.

Dat de problemen aangekaart door verzoekers ten andere door internationale rapporten zoals het AIDA rapport bevestigd worden.

[...]

Overwegende dat de CGVS niet betwist dat verzoekende partijen en hun zoon allen ernstige medische problemen hebben. Dat het feit dat zij gedurende de periode in het opvangcentrum behandeld werden, op zich al aantoont dat hun problemen zeer ernstig zijn. Dat echter eens erkend en na verstrijken van de termijn van 6 maanden, zij het opvangcentrum en de medische ondersteuning die zij daar kregen, vaarwel dienden te zeggen. Dat verzoekers thans geen aanspraak meer kunnen maken op opvang, en derhalve ook niet op de medische steun die zij via het OC kregen.

Dat deze motivering dan ook niet pertinent is. Dat wat betreft het feit dat verzoekers nadien geen medische zorg meer gezocht hebben, samenhangt met het gebrek aan financiële middelen.

Dat andermaal de reële toegankelijkheid niet onderzocht wordt door de CGVS. Dat het in dit verband meer dan zorgwekkend is, gelet op de zeldzame ziekte waaraan het zoontje van verzoekers lijdt, dat hij het verlaten van het OC geen stappen ondernomen werden om de continuïteit van de behandelingen te verzekeren. Dat dit ook aantoont dat de Griekse overheid verzoekers aan hun lot overliet.

Dat uit de algemene informatie blijkt dat de toegang tot medische verzorging voor asielzoekers wel degelijk problematisch is in Griekenland.

<https://www.asvlumineurope.org/reports/countrv/greece/reception-conditions/health-care> - Last

updated: 29/03/19 Dat de vrees voor verzoekers, die allen een ernstige medische problematiek kennen, dan ook wel degelijk ernstig is. Dat een schending van artikel 3 EVRM dan ook wel degelijk terecht gevreesd wordt. [...]

Overwegende dat verzoekers willen opmerken dat de CGVS wel zeer cynisch is, wanneer deze stelt dat het beroep op IOM onvoldoende is omdat het niet om de Griekse overheid zelf gaat. Dat daarbij geen rekening gehouden wordt met de specifieke situatie van vluchtelingen en hun nood aan bijstand bij het doorlopen van de lokale systemen. Dat bovendien verwacht mag worden dat het IOM wel degelijk indien zij enige kans op succes zou hebben verzoekers zou bijstaan, quod non.

Dat het feit dat geschermd wordt het “regels” aantoont dat de toegang tot de scholen niet effectief was. Dat volgens Human Right Watch :

Different sources provided varying figures, but all available information showed that only a minority of children on the islands have been able to enroll in formal education : (...)

On Chios, no asylum-seeking child was enrolled in a public school in the 2016-2017 school year. In September 2017 there were 261 asylum-seeking children of school age on the island, of whom 43 lived outside camps. 21 Human Rights Watch did not obtain the number of schoolage asylum seeking children on Chios as of June 2018, but a conservative estimate is 300.22 In the 2017-2018 school year, enrollment increased to 64 children living in shelters outside the camp, and another 60 children enrolled in pre-primary classes.

Dat het bedekte verwijt dat verzoekers zelf niet de nodige stappen ondernamen, terwijl een organisatie als HRW geen cijfers krijgt en moet vaststellen dat de facto scholing zo goed als onbestaande is, totaal onterecht is.

Dat indien verzoekers dan ook het gebrek aan scholing inriepen, dit volkomen terecht is. Dat uit de cijfers van blijkt dat in Griekenland :

“Based on the latest assessment conducted by the national inter-agency Education Working Group with support of the Ministry of Education, out of the 5,935 assessed school-age children (4-17 years old) - regardless of their migratory status – living in apartments, shelters and hotels for unaccompanied children, 62% were enrolled in Greek schools. » (<https://data2.unhcr.org/en/documents/download/71202> - dd.september 2019.

Dat in Griekenland dus 38% van de kinderen, die wel recht hebben op scholing er de facto van verstoken blijven.

Dat er dus wel degelijk een probleem van toegang tot scholing is dat geenszins als marginaal bestempeld mag worden.

Dat zoals het document van Human Right Watch stelt : « Without Education They Lose Their Future »

Dat dit wel degelijk een miskennis is van de menselijke waardigheid. Dat de conclusie van de CG VS niet gevolgd kan worden.

Dat verzoekers willen herhalen dat zij wel degelijk in aanmerking dienen te komen voor bescherming in België.

Dat de CGVS zijn nood aan bescherming tegenover zijn herkomstland, toegekend door de Griekse autoriteiten niet betwist. De CGVS heeft al deze elementen niet correct in overweging genomen. Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te hervormen, minstens de zaak terug te sturen voor een gedegen onderzoek.”

2.2. Stukken

2.2.1. Bij het verzoekschrift worden volgende overtuigingsstukken gevoegd:

“(…)

- <https://indigovolunteers.org/refugees-greece-update>

- [Ec.europa.eu/social/BlobServlet?docId=182461&langId=en](https://ec.europa.eu/social/BlobServlet?docId=182461&langId=en) : The national roll-out of the Social Solidarity Income ;

- <https://data2.unhcr.org/en/documents/download/71202>;

- https://www.hrw.org/en/sites/default/files/report_pdf/greece0718_web.pdf

- <https://www.asylumineurope.org/reports/country/greece/reception-conditions/health-care - last updated 29/02/2019>;

- AIDA rapport – uittreksels”

3. Beoordeling

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de

grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

3.2. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Deze bepaling is de omzetting in Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a), van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

In zijn arrest van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 inzake *Ibrahim e.a.* (hierna: het arrest *Ibrahim*) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in herinnering gebracht *“dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 80 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”*

Hieruit volgt een vermoeden dat verzoekers, die de vluchtelingenstatus genieten in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging hebben, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade lopen, dat zij er een bijzondere bescherming tegen refoulement genieten, dat aan hun status een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat hun levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Toch, zo stelt het Hof in het voormelde arrest, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (punt 86).

Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden. In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (punt 88).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest vallen wanneer zij *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak”* (punt 89). Dit wordt als volgt toegelicht:

“Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die

onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 92 en aldaar aangehaalde rechtspraak)

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest van heden, Jawo, C-163/17, punt 93)” (punt 90- 91).

3.3. Het wordt niet betwist dat aan verzoekers in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend. Met betrekking tot hun leefomstandigheden aldaar heeft de verwerende partij het volgende vastgesteld:

- Wat betreft het gebrek aan financiële middelen, dat, hoewel het inderdaad niet eenvoudig is om werk te vinden in Griekenland, niet blijkt dat hen op systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt werd ontzegd omwille van discriminatie jegens vluchtelingen. Het algemene gebrek aan werkgelegenheid in Griekenland kan geen aanleiding geven tot de toekenning van internationale bescherming in België. Verzoekers hadden wel degelijk toegang tot taalcursussen in Griekenland die hun zoektocht naar werk zouden kunnen hebben vergemakkelijkt. Het loutere feit dat het IOM hen vertelde dat hun uitkering voor vluchtelingen in procedure van 310 euro zou worden stopgezet na hun erkenning, toont niet aan dat de Griekse overheid systematisch zou falen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming;

- Het feit dat verzoeker zelf verantwoordelijk werd gesteld voor het vinden van huisvesting na zijn erkenning als vluchteling, houdt geen onredelijke behandeling of discriminatie in, aangezien ook in andere Europese landen, waaronder België, gratis onderdak enkel gewaarborgd is voor mensen die nog in de procedure zitten. Bovendien blijkt dat zij na de erkenningsbeslissing nog zes maanden de tijd kregen om in het opvangcentrum te verblijven en een eigen woonplaats te zoeken;

- Wat betreft het gebrek aan toegang tot de medische zorg blijkt dat zij niet alleen toegang hadden tot basiszorg in het opvangcentrum, maar ook ernstig onderzocht werden door gespecialiseerde artsen in het ziekenhuis, zowel wat betreft verzoekers gehoorproblemen, de aandoening van A. aan de borstkas, en de nieren van verzoekster. Zij verklaarden geen medische hulp te hebben gezocht in Athene. Er blijkt niet dat hen systematisch medische zorg geweigerd werd in Griekenland en dat zij daarbij in een situatie zouden terechtkomen die de grens van artikel 3 van het EVRM overschrijdt;

- Wat betreft de scholing voor de kinderen blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat kinderen van asielzoekers en van erkende vluchtelingen net als Griekse staatsburgers onderworpen zijn aan de schoolplicht en op gelijke wijze toegang hebben tot het regulier onderwijs in Griekenland. Er blijkt niet dat zij bij de Griekse overheid geen hulp hadden kunnen krijgen van de vermeende weigering tot schooltoegang voor de kinderen.

3.4. Verzoekers voeren aan dat de verwerende partij in werkelijkheid is overgegaan tot een verkapte analyse van de situatie in Griekenland, waardoor eraan voorbij wordt gegaan dat de verschillende tekortkomingen elkaar beïnvloeden en er samen toe leiden dat verzoekers hun rechten in Griekenland niet zullen kunnen effectueren.

Uit het AIDA-rapport dat wordt aangebracht door verzoekers blijkt dat inderdaad ernstige drempels bestaan voor het bekomen van huisvesting, tewerkstelling of sociale bijstand. Hoewel de verwerende partij terecht opmerkt dat tewerkstelling in beginsel een probleem van socio-economische aard is en dat er geen legitieme verwachting kan worden gekoesterd dat Griekenland aan erkende vluchtelingen gratis huisvesting verschaft, kunnen verzoekers worden bijgetreden waar zij stellen dat dit een verkapte benadering is waardoor hun moeilijkheden slechts in theorie worden beoordeeld. Het behoeft immers geen betoog dat zonder inkomsten verzoekers niet autonoom kunnen instaan voor hun huisvesting.

Waar de bestreden beslissingen motiveren dat in het verleden verzoekers accommodatie kregen van de Griekse overheid, wordt daarentegen voorbijgegaan aan het feit dat thans alle houders van een internationale beschermingsstatus de accommodatie moeten verlaten, en dat verzoekers actueel niet langer aanspraak kunnen maken op een huisvesting voorzien door de Griekse overheid (AIDA-rapport, p. 217).

Houders van een internationale beschermingsstatus kunnen op dezelfde accommodatie aanspraak maken als andere derdelanders die legaal op het grondgebied verblijven. De huisvesting voor daklozen

is beperkt en er zijn geen opvangcentra voor erkende vluchtelingen of begunstigen van subsidiaire bescherming. Er wordt evenmin voorzien in financiële ondersteuning voor levensonderhoud. Zo zijn er in Athene slechts vier opvangcentra voor daklozen, waaronder Griekse burgers en onderdanen van derde landen die legaal op het grondgebied verblijven. Personen die internationale bescherming genieten kunnen huisvesting aanvragen, maar het is buitengewoon moeilijk om toegelaten te worden aangezien deze opvangcentra altijd overvol zijn en voortdurend nieuwe aanvragen voor huisvesting ontvangen. In de praktijk blijven mensen die onderdak nodig hebben en die niet over de financiële middelen beschikken om een huis te huren, dakloos, of wonen ze in verlaten huizen of overvolle appartementen, die in veel gevallen worden onderverhuurd. *Pro Asyl* en *Refugee Support Aegean* documenteren ook gevallen van begunstigen van internationale bescherming die onder erbarmelijke omstandigheden leven, waaronder personen die zijn teruggekeerd uit andere EU-landen. Zo rapporteerden *Pro Asyl* en RSA in januari 2019 over een kwetsbaar gezin van vier dat eind augustus 2018 uit Zwitserland terugkeerde. Bij hun terugkeer naar Griekenland werd het gezin dakloos, werden cruciale uitkeringen geweigerd en konden de ouders geen werk vinden. Volgens deze organisaties hebben vluchtelingen geen veilige en effectieve toegang tot onderdak, voedsel, de arbeidsmarkt en gezondheidszorg, inclusief geestelijke gezondheidszorg (AIDA-rapport, p. 218).

Erkende vluchtelingen hebben toegang tot de arbeidsmarkt onder dezelfde voorwaarden als eigen onderdanen, zonder enige verplichting om een werkvergunning te verkrijgen. Evenwel zijn onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd in de statistische gegevens over werkloosheid. Uit een onderzoek uit 2018 blijkt dat slechts weinigen erin slagen een baan te vinden. Zij worden gewoonlijk tewerkgesteld in de informele economie, die hen de toegang tot sociale zekerheid ontnemt en hen blootstelt aan verdere onzekerheid en kwetsbaarheid. De overgrote meerderheid van de begunstigen en aanvragers van internationale bescherming is afhankelijk van voedselbedeling, non-foodartikelen en financiële bijstand om in hun basisbehoeften te voorzien. Dit dwingt hen vaak tot gevaarlijke inkomensgenererende activiteiten en vergroot de behoefte aan hulpdiensten, vergroot het risico op uitbuiting en belemmert hun integratievooruitzichten (AIDA-rapport, p. 220). De overheid voorziet in verschillende maatregelen om de toegang tot werk voor personen die internationale bescherming genieten, te verbeteren. Dit omvat onder meer een proefprogramma voor beroepsopleiding voor 8.000 erkende vluchtelingen in Attica en Centraal Macedonië in samenwerking met het Ministerie van Arbeid en een werkgelegenheidsprogramma in de landbouwsector voor 8.000 vluchtelingen in samenwerking met het Ministerie van Landbouwontwikkeling. Deze acties moeten echter nog worden uitgevoerd. Net als asielzoekers worden begunstigen van internationale bescherming geconfronteerd met obstakels bij de afgifte van het belastingregistratienummer (AFM), die hun toegang tot de arbeidsmarkt en registratie bij het werkloosheidskantoor van OED belemmeren. De uitgifte van een AFM gaat gepaard met ernstige vertragingen. De procedure voor de bevoegde belastingdiensten om de persoonsgegevens van vluchtelingen te verifiëren via de asieldienst duurt ongeveer 2 maanden. In het geval van een professionele AFM duurt de procedure meer dan 3,5 maand en is de hulp van een accountant vereist. Het AIDA-rapport vermeldt dat het bezit van een woning of het voorleggen van een huurcontract een vereiste is om toegang te krijgen tot sociale bijstand (p. 217).

Verzoekers' verklaringen komen in grote lijnen overeen met de gegevens die worden vermeld in het rapport van AIDA, dat in deze kan worden beschouwd als een objectieve bron. Hoewel uit verzoekers' verklaringen inderdaad niet kan worden afgeleid dat de Griekse autoriteiten geheel onverschillig blijken te zijn en evenmin kan worden vastgesteld in welke mate verzoekers al dan niet volledig afhankelijk zullen zijn van overheidssteun, maken verzoekers aannemelijk dat hun vrees dat zij bij terugkeer naar Griekenland voor onbepaalde tijd dakloos zullen zijn en in preciaire, onveilige, en onhygiënische omstandigheden zullen moeten overleven, niet ongegrond is. Hoewel uit het betoog van verzoekers en uit de door verzoekers aangehaalde bronnen (zoals AIDA) als dusdanig nog niet blijkt dat elke terugkeerder zal worden blootgesteld aan een met artikel 4 van het Handvest strijdige behandeling, maken zij aannemelijk dat er een grote kans is dat zij bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zullen terechtkomen, waarbij zij geen zekerheid zullen hebben omtrent huisvesting, werk en voeding.

De Raad gaat vervolgens na of deze omstandigheden de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waarvan sprake is in het arrest *Ibrahim* (nr. 89).

3.5. Wat betreft de individuele omstandigheden, voeren verzoekers aan dat zij (i) vier kinderen hebben tussen 11 en 17 jaar, (ii) hun tweede zoon A. een afwijking van de borstkas heeft waardoor hij ademhalingsmoeilijkheden heeft, (iii) verzoekster nierproblemen heeft, (iv) verzoeker gehoorproblemen

heeft en een huidziekte en (v) hun oudste zoon A. psychologische problemen heeft waarvoor hij opgevolgd wordt door een pedopsychiater en medicatie neemt.

De Raad herinnert eraan dat artikel 4 van het Handvest identiek is aan artikel 3 van het EVRM. Beide bepalingen luiden: *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Artikel 52.3 van het Handvest bepaalt dat de rechten vermeld in het Handvest die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM, dezelfde inhoud en reikwijdte hebben als die welke er door het EVRM aan worden toegekend. Artikel 53 van het Handvest herinnert er verder aan dat de bepalingen van het Handvest niet mogen worden uitgelegd als zouden zij een beperking vormen van of afbreuk doen aan de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden welke binnen hun respectieve werkingssferen worden erkend door het recht van de Unie, het internationaal recht en de internationale overeenkomsten waarbij de Unie, de Gemeenschap of alle lidstaten partij zijn, met name het EVRM, alsmede door de grondwetten van de lidstaten. De Raad acht het bijgevolg nuttig om in te gaan op de rechtspraak van het EHRM met betrekking tot het bereiken van de *“bijzonder hoge drempel”* bij het beoordelen van het risico op een verregerende situatie van materiële deprivatie, zoals vermeld in het arrest *Ibrahim*.

Naar luid van de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dient de aangeklaagde behandeling een minimum aan ernst te bereiken opdat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt. De beoordeling van dit minimum is relatief en hangt af van alle omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling, de fysieke of mentale effecten en eventueel het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Artikel 3 houdt niet in dat de verdragsluitende partijen verplicht zouden zijn om iedereen binnen hun jurisdictie met een woning te voorzien, noch dat de staten er op algemene wijze toe verplicht zouden zijn om vluchtelingen financiële steun te verlenen teneinde hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. Het EHRM hecht evenwel belang aan de status van asielzoekers als een bijzonder kansarme en kwetsbare bevolkingsgroep die speciale bescherming nodig heeft. Een situatie van extreme materiële armoede kan een probleem vormen in het licht van artikel 3, wanneer deze volledig afhankelijk was van staatssteun, en geconfronteerd wordt met onverschilligheid van overheidswege en die in een ernstige situatie van ontbering terechtkomt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Specifiek wat betreft minderjarigen, oordeelt het Hof dat de extreme kwetsbaarheid van het kind een doorslaggevende factor is die prevaleert boven overwegingen met betrekking tot de status van illegale immigranten (EHRM nr. 29217/12, 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, , nrs. 94-99). Kinderen hebben specifieke behoeften die verband houden met hun leeftijd en gebrek aan onafhankelijkheid, maar ook op hun asielzoekersstatus. Het Hof wijst er ook op dat het Verdrag inzake de rechten van het kind staten aanmoedigt om er met passende maatregelen voor te zorgen dat een kind dat asiel zoekt bescherming en humanitaire hulp kan verkrijgen, ongeacht of het kind alleen is of vergezeld wordt door zijn of haar ouders. De opvangomstandigheden voor kinderen moeten aangepast zijn aan hun leeftijd om te verzekeren dat deze geen situatie van stress en angst creëren met traumatische gevolgen (EHRM 4 november 2014, 29217/12, *Tarakhel t. Zwitserland*, 119).

De Raad is er zich van bewust dat het arrest *Tarakhel* betrekking had op gezinnen met kinderen die een verzoek indienden om internationale bescherming en *in casu* het dossier voorligt van statushouders, echter volgens het arrest *Ibrahim* is het voor de toepassing van artikel 4 niet van belang of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een met artikel 4 strijdige behandeling op het moment van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (*Ibrahim*, punt 87 of *Jawo* punt 88). Bijgevolg is de leer van het arrest *Tarakhel* eveneens relevant voor statushouders.

Verzoekers hebben vier minderjarige kinderen tussen 11 en 17 jaar, hun oudste zoon A. heeft psychologische problemen waarvoor hij opgevolgd wordt door een pedopsychiater en medicatie inneemt, de tweede zoon A. heeft een afwijking van de borstkas waardoor hij ademhalingsmoeilijkheden heeft, daarnaast verklaarde verzoekster nierproblemen te hebben en blijkt dat verzoeker gehoorproblemen heeft en een huidziekte. Hoewel in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd dat niet blijkt dat verzoekers hun rechten niet zullen kunnen effectueren, maken verzoekers anderzijds aannemelijk dat er een grote kans is dat zij bij terugkeer naar Griekenland in zeer slechte omstandigheden zullen terechtkomen, zonder toegang tot huisvesting, voeding of hygiënische basisvoorzieningen en waarbij zij blootgesteld zullen worden aan gewelddadige en onveilige omstandigheden. Verzoekers tonen aan dat er een significant risico is dat hun kinderen – waarvan reeds gezondheids- en psychologische problemen werden geattesteerd – zonder huisvesting zullen moeten overleven op straat waar zij blootgesteld worden aan insalubere of gewelddadige

omstandigheden, hetgeen, gelet op hun extreme kwetsbaarheid, hen zal blootstellen aan extreme stresssituaties met bijzonder traumatische gevolgen voor hun psychische en fysieke gezondheid.

De Raad is dan ook van oordeel dat, gezien het geheel van de voorgaande concrete elementen, door verweerder niet op afdoende zorgvuldige wijze is getoetst of de bescherming die aan verzoekers is geboden voldoende toereikend is, in de zin dat zich geen situatie zal voordoen van zeer verregaande materiële deprivatie of dat zij in een toestand van achterstelling kunnen terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de vreemdelingenwet en in het licht van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM blijkt. Het is dan ook aangewezen de bestreden beslissingen te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, lid 2, 2°, van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 december 2019, worden vernietigd.

Artikel 2

De zaken worden teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT